

eddas. Kui just poest mõda sõitis, tulletas meelde, mis naine koddo olli linnast tühja aejá tellinud, ja läks sisse ja pañi öbbe-rubla, mis ta kae peale olli wötnud, paigale ja läks sellega tük aega ärra. Tulli jälle wâjá ja watas oma koorma peale — agga ostja nimmi ja majja koht olli melest koggoni ärra läinud — mis nüüd tehha. Kui praego körwa taggant künntega selletust otsis, lõi linna kel kakssteist-kümmend — liggidast kolimajast tulliwad kolikaijad wâsjá. Väggä illus olli nähha, kudda üks teisest mõda uksest töttas, sure kolla ja röemuga. Mõlder watas pealt, ja sündda tal õieti sees naeris, kudda ikka wanemal inimesel sünib, noorte lusti ja röemu nähhes, kui tal veel must pril niña peal ei olle. Tulli siis ka üks trop puñase krae poiskesi temä pole ja arwas mees: kolis mõndagi tarkust õppetataks, ja wöttis eissime warruksest kinni ja küssis: „Kullakene, kolis mõnda hääd aejá õppid, ehk tead ka selle mehhe nime, kes mino pu-koorma ostis, ja tead kül ka, kus ta ellab.” Wastas poiske: „Kust miña sedda tean!” Agga teine terrane taggapiddi lahkesti ütles: „Miña kül ka mehhe nime ei tea eggia ka temä majja, agga ma ütlen sulle mehhe, kelle käest sedda wöid teada sada. Wata — misä otsekohhe eddas, eissimesest pöikulitsast mode teisi pahhemata käe pöikulitsa sisse, siis näed parremat kät treppi — seal miñe sisse ja küssi agga kas seal õppetaja M*** ellab, temä on tark mees; seal ta istub laia peal, kirjo kuub seljas, piip

pikka warrega suus ja loeb surest ramatu. Se romat on se ramat Kribus-Krabus, kelle seest ta kõik oma tarkuse wâljá wöttab; vallu agga et ta lehhe lahti lõobb, kus peal Lirum-Larum-Lumps seisab, selle lehhe peal on ka luggeda, mis ostja nimi on ja kus ta ellab.” Maersiwad poisid ja läksiwad oma teed. Seal majjas ellab koliõppetaja ja kes nüüd kolilaste tempusid ei tunne! Mõlder kulis kül nõuo — agga mis ta pilkamisest piddi teggema. Mõtles tük aega — mõtles jälle: mu nõuo járrele ostjat ja nime ma ommeti kätte ei sa, katsun siis, ehk segi nõu mõndagi makkab. Läks siis eissimesest pöikulitsast mõda ja põras teise pöikulitsa sisse, leidis treppi, läks sisse ja küssis járrele, kas õppetaja M*** seal ellab. „O ja!” ütles tüdruk, kes ukse lahti teggi, ja mõlder läks otsekohhe teise ja kolmandama Fambri, kus õppetaja laia toli peal istus, kirjo kuub seljas, pikka warrega piip suus ja otsato suur ramat ees. „Teie kül se tark õppetaja M*** ollete — ütles mõlder — ja se kül se kulus ramat Kribus-Krabus on, kust teie oma tarkuse wâljá wöttate.” Õppetaja watas imestates ülle õlla ja mõlder lissas juurde: „Lõge se ramato-leht Lirum-Larum-Lumps lahti ja luggege temast wâljá, mis selle puseppa nimi on, kes mino lauad ostis, ja kus temä majja on.” Teine teggi silmad veel suremaks ja ütles saksa keli tüdrukule: „Der Kerl ist toll.” Need sõnad tähhendawad meie keles: mees on ul. Agga mõlder neist ostja nime kätte sai ja ütles kohhe: